אב. א. ראבאכ.

מענשען וואס דינגען זיך.

פע, ס'אר א מיאוס'ע ס[illegible]ע דאס דינ-
גען זיך. מיר דומט זיך, [illegible]אז ווען איך
וואלט געווען א געזעץ [illegible]בער, וואלט
איך געמאכט א שטרענ[illegible]ן געזעץ אז
אלע מענשען וואס די[illegible]גען זיך זאלען
שווער בעשטראפט ווער[illegible]ן.

אבער וואס ארט אויסל[illegible]מ[illegible]כט ניט אז איך
בין אזא שלעקליכער [illegible]לן געגען די
אריסטע קוגים און [illegible]ן אויך דער זייט
פון די סטארקיפערס און הענדלערס.
עס איז פונקט אזא פערב[illegible]רעכען פאר די
סטארקיפעס צו לאזען [illegible] דינגען זיך ווי
פאר די קונים צו דינגלן זיך. אין דער
אמת'ן זיינען זיי אפשר [illegible]אך מעהר שו-
דיג ווי דער קויפער. [illegible]ארום ווען מ'ען
וואלט געוואוסט אז [illegible]אלע ארטיקלען
זיינען איין פרייז, וואל[illegible] מען געוואוסט
אז עס האט ניט קיין [illegible] צו וועלען פ'ג-
צאהלען מיט עטלי[illegible]מענט פיליגער.

אבער פאר וואס [illegible] דאס דינגען זיך
אזוי שעדליך?

עס זיינען דא צוו[illegible]ייטען צו קוקען
אויף דעם סארט ה[illegible]ל, אין פון ב[illegible]-
דע זייטען איז דאס [illegible]דליך. אבער א
וועלען מיר זיך ניט [illegible]ערגעהמען מיט מ'ן
עקאנאמישען שטאנ[illegible]פונקט, ווייל דאס
וואלט אונז געפיה[illegible] צו פיעל דיסקו-
סיאן. מיר וועלען [illegible]ר בעריהרען די
מדה פון אן עטרישען שטאנדפ[illegible]נקט
און דא זעהען מיר פאלגענדעס:

1) מעהרסטע פון די וואס דינגען זיך
ווייסען ניט דעם ל[illegible]מינען ווערטה פון
אן ארטיקעל, נו[illegible] ווייל יענער זאגט 75
סענט, מוז מען [illegible]ען מיט 25 סענט
ווענינער. פיעל מאל קרינט מען אויף
אויף אזא אופן מ[illegible]קע דעם ארטיקעל
פיליגער, אבער דע[illegible]פאר אז מען קומט
א צווייטען מאל ווייס שוין דער סטאר-
קיפער וויפיעל צו בעטען מעהר, כדי
אז מען וועט א[illegible]אבדינגען זאל ער נאך
אלץ מאכען זיין פראפיט, [illegible]ייטער זיי-
נען מיר נודם [illegible] וואס זיינען געגוג
ציוויליזירט [illegible] זיך ניט צו דינגען זאלען
בעצאהלען מעהר פלוז דערפאר ווייל
עס זיינען דא אולכע וואס נורען אויס
יעדע געלעגענהייט אויף קליינליכע
צוועקען.

2) אין א סטאר וואו מען פערקויפט
ניט איין פרייז, טאר מען ניט קויפען,
ווייל פון אנדערע מוז מען ווייסען א
פאס, ווערענד מאנכע קרינען [illegible]ציאות
און פון, וואגען ווייסט איהר [illegible] איהר
זייט ניט גראדע פון די וואס האבען
בעצאהלט טהייערער?

3) דאס דינגען זיך געהט א מעהר-
סטענס ביים פראסטען פאלק, אין די
פלאווישע לענדער איז דאס די עוועהנ-
ליכסטע זאך און אין די קאנטרים ניט
מען זיך ניט א קעהר אהן דעם. מיר
אידען האבען זיך אבגעלערנט פיעלע
מיאוס'ע מדות פון אונזערע שכנים און
מיר מוזען מיט דער גרעסטער אונווי-
לינקייט מודה זיין אז אין דעם הינזיכט
שטעהען מיר נאכ'ן נידעריג.

עס איז געווארען אזוי אז מען ווייס
שוין אז א ארען דארף מען זאגען מיט
50 פראצענט מהייערער ווען ער קומט
עפעס קויפען און מאמער אז ער דער
מוכר, דער פערקויפער, דארף מען
איהם אנבאטען פיעל פיליגער ווי ער
בעט. ביי פיעלע ענגלישע א דער איד
דער סימבאל פון דינגען זיך און כאטש
זיי איבערטרייבען אין דעם אהן צוויי-
פעל, שטעקט דאך אבער א געוויסע
מאס אמת אין זייער מיינונג.

וואס אלץ איז צו טהאן — פרעגט
איהר.

מאכט ד' אב' אז איהר זאלט ניט
קויפען אין א סטאר וואו עס איז ניט
,וואן פרייז און פון מצוה ענען מענט
איהר אפיל אויספרובירען עס [illegible]
מאן און ווהם זאגען מיט עטליכע
סענט פיליגער און מאמער איז ער מרר-
צה אייך צוגעבען דעם אמיקעל, דאן
זאלט איהר ביי איהם ניי קויפען. אי
מאמער ווסט איהר אזעלן בעט ביי
אייך צופול אוי עס נאט ניט די
דוערטה, אין זאגט עס עס סטארקי-
פער און איב עס איז ירקליך אזוי,

(שלום).

מיר זיינען אויפגעשטאנען, צוזעגענט
זיך, געשפאנט די פערד און וואגען און
הוידא אין וועג אריין.

אפפאהרענדיג דאס ערשטע געסיל,
הוף איך זיך אן צו מיין איהען.

— איהר ווייסט, ר' מרדכי (אזוי האט
ער געהייסען) וואס איך וועל אייך זא-
גען. איהר זענט דאך הונגעריג. איך האב
געזעהן אז ביים טיש האט איהר זיך צו
קיין זאך ניט צונעריהרט. טא ווייסט
איהר, וואס איך וועל אייך געבען אן
עצה. נעהמט כאפט זיך אריין אין א
קרעמיל און קויפט עטליכע בייגעל וועט
איהר אויפ'ן וועג איבערבייסען.

— איהר האט רעכט. — מאכט ער
צו מיר, קריכט אראב פון וואגען קויפט
א קרענציל בייגעל און מיר פאהרען
ווייטער.

— נו, וואס זשע עסט איהר ניט?
איהר זייט דאך הונגעריג — גיעב איך
איהם א פרעג.

משוגע מיינע שונאים. איהר האט זיך
אפנים פערגעסען. „אוכל בשוק דומה
לכלב". אין מיטען שטעדטיל וועל איך
נעהמען עסען? א שעהנעס פנים וועט
דאס האבען, אט מיר וועלען ארויספאה-
רען פון שטעדטעל וועל איך דאמאלס
א בים טהאן.

דאס פערד און וועגעל לויפט לעבע-
דיג איבער די שמאלע געסלעך פון
שטעדטעל. אט איז די סלאבאדע, אט
זיינען שוין די גוי'אישע געסלעך; אט
ענדיגט זיך דאס שטעדטעל. שקצים
עפענען פאר אונז אויף א לאנגען שטאנ-
גען צונויפגעפלאכטענעם טהויער מיט
א הילכיגען סקריפ, וואס קלינגט אב
אויפ'ן גאנצען געסיל, מיר פאהרען דורך
אט זיינען מיר שוין הינטערען שטעד-
טעל, אויפ'ן ברייטען שליאך, שיטערע
בוימעלעך, גערטנער פעלדער... און איך
דערמאהן מיין אידען.

— נו, ר' מרדכי, וואס עסט איהר שוין
ניט?

— שייך זאגען... עסען... נו, און אויף
וואשען זיך האט איהר אפנים פערגע-
סען... חי, חי, חי! וואס איהר זאגט, ביים
ארויספאהרען פון שטעדטעל פערגע-
סען זיך וואשען.

— נו, איז וואס וועט זיין? איהר זייט
דאך הונגעריג.

— וואס זאל זיין. כ'מיין, גאט וועט
געבען וועלען מיר אויפ'ן וועג באגעגע-
גען א טייכעל, א בלאטקע... על כל פנים,
וועלען מיר דאך נאך האבען הייגע אויפ'ן
וועג א טייך...

— ווען? פארנאכט ערשט?

— מילא, איז פארנאכט. וואס דען-
זשע האט איהר געוואלט איך זאל עסען
אדן געוואשען?

— המם... א מעשה, א מעשה... —
מורמעל איך אונטערן נאז און איך הער
ווי עס גוינט מיך צום שלאף: דער גאנ-
צער פארמיטאגדיגער מסחר, דער זא-
טער ווארמעס און דער מחיה'דיגער זו-
מער טאג מיט די געשמאקע ריחות פון
די פעלדער מיט דעם שושקען זיך פון
די בוימער און דאס פישטשען פון די
פויגעלאך, — דאס אלעס האט מיך
פערווינט אין א זיסען שלאף.

אויפגעכאפט האב איך זיך אין א טו-
מעל פון אסך גוים, וואס האט זיך גע-
טראגען ארום אונז, אונזער וואגען איז
געשטאנען צווישען א סך גוישקע פוה-
רען ביי א ברעג טייך, גרייט אריבער
צו שווימען צום צווייטען ברעג.

די זונן האט זיך שוין געזעצט ניעדע-
רינ און דער הימעל דארט אין מזרח איז
געווען אויף רויט, פונקט ווי אימיצער
זאל דארט געווען אנשמירען מיט רוי-
טען צונטער. איך כאפ א קוק אויף מיין
אידען: אפנים, אז איהם האט קיין שלאף
ניט גענומען דאס ערגעצעל בויגעל ליגענט
נאגען, זאל דאס כאטש איינער פעהלען.

— איהר האט נאך אלץ ניט געגעסען?

— כ'מיין, ניט געווען קיין וואסער.

— אבער איצטערוואס? איצטער האט
איהר דאך שוין וואסער וויפיעל איהר
ווילט, א גאנצען טייך...

— באלד, באלד... איך וועל נאר אב-
דאוונען מנחה, אז עס איז שוין יא דא
וואסער, וועל איך וואשען די הענד און
זאגען „אשרי" דערנאך וועלען מיר עסען.

ער איז אראב פון וועגעל, ארויף אויפן
ברעג און געשטעלט זיך שמונה-עשרה.

דערווייל האט דער פראם גענומען
שווימען צום צווייטען ברעג. אומזיסט
האב איך געשריען און פארטעסטירט
אנווייזענדיג אויף ר' מרדכי'ן, וואס איז
געשטאנען שמונה עשרה. די גוים הא-
בען קאלטבלוטיג געטריבען דעם פראם
אלץ ווייטער צום צווייטען ברעג.

איך גיב א קוק. אוי וועה, די ביינעל
ליגען דא אין וואגען און ער וועט דאר-
טען ניט האבען מיט וואס צו אבהיט'ן
זיך נאך אזא לאנגען תענית. קוים מיט
צרות האב איך זיך דערוואכט ביז דער
פראם איז געקומען צוריק צום ברעג.
וואו ר' מרדכי איז געשטאנען.

— נו, ר' מרדכי, זאג איך צו איהם
פאהרענדיג שוין אויפ'ן פראם צוריק. —
איצטער וועט איהר שוין עפעס עסען?
מנחה האט איהר שוין געדאווענט, וואס
סער איז אויך דא: נו, נעהמט מאכט
המוציא — איך קען דאך אייער צער ניט
צו זעהן.

מיין איד האט פערריסען דעם קאפ
צום הימעל, האט דארטען עפעס גע-
זוכט און זיך אבגערופען:

צייט מעריב דאוונען... שוין דא שטע-
רען... און ספירה צעהלען. פאר ספירה
וועל איך דאך ניט עסען, דברים בטלים
קומט לאמיר פאהרען, וועלען מיר אין
וואגען מעריב דאוונען, ספירה צעהלען
מיר זיצען שוין אין פוהר און פאה-
רען ווייטער. מיר דאוונען מעריב און
צעהלען ספירה. א דאנק גאט, אלץ אב-
גע'פטר'ט, זאג איך צו איהם.

— נו, וועט איהר שוין א מאל א בים
טהאן? האה? ר' מרדכי.

— מיט וואס זאל איך זיך וואשען?
דער טייך איז שוין לאנג פון הינטען גע-
בליבען, וואס איהר זאגט.

— וועלען מיר זיך אומקעהרען.

— ווייס איך וואס, אזוי ווייס.

— טא וואס וועט זיין? ר' מרדכי...
כ'מיין, גאט איז מיט אייך... עט... איך
מיין, א כזיר... וואס קען דא זיין?.. פקוח
נפש...

— משוגע מיינע שונאים, צי חסר
דעה? עט..

און א גאכט איז צוגעפאלען א פינ-
סטערע, כאטש נעהם ארויס אן אויג.
און א וועג שטעהט פאר א לאנגער, א
טרוקענעס, אז דער אויבערשטער זאל
משמר ומציל זיין. א מדבר אהן א טרא-
פען וואסער. און טאמער ליגט ערגעץ
א וואסער ביי דער זייט, — איז ווער
קען עס בעמערקען אין אזא פינסטער-
נישי? זיצען מיר זיך ביידע אין וואגען
און פאהרען און די פוהר געהט, רוקט
זיך אין דער פינסטער אריין... איך ווער
אנטשלאפען.

ביים שיין פון טאג כאפ איך זיך אויף
און כאפ א קוק אויף מיין פארשון, א
פנים ווי נאך געילה און דאס קרענצעל
ביינעל ליגענט נאך נאגען, ניט געמינערט
הלילה.

— בייסט שוין צו אמאל, ר' מרדכי.

— אהן געגעל וואסער?

— טא נעהמט און ניסט אב געגעל
וואסער. אן דארטען ליגענט א בלאטקע
נאט, אט איז א גלאז.

— מיין איד ניסט אב געגעל וואסער.

— נו?

— וואס נו?

— עפעס אין מויל געהמען?

— פאר'ן דאוונען?

— נעהמט מען און מען דאוועגט.

— נאך צו פריה.

— וועט איהר אין וואגען דאוונען.
נעהמט מיט אביסעל וואסער.

— נאר אהן א טליה און תפילין?

— איז ווי זשע וועט זיין?

— ווי זאל זיין? באלד באלד: נאך א
שעה, נאך א שעה וועלען מיר האבען
די קרעטשמע, לאדוואקע. וועלען מיר
האבען אי וואסער אי א קווארט, אי א
טלית און תפילין, וועלען מיר דאוונען,
עסען, טרינקען, איך האף צו גאט אז
מיר וועלען ניט עובר קריאת שמע זיין.

ארום 11 אזיינער זיינען מיר אנגעקו-
מען קיין לאדאווקע. דארט אין קרעטש-
מע האט מיין איד זיך אויפגעזוכט א
טלית און תפילין, געשטעלט זיך דאוו-
נען מיט גרויס כונה, ווארט ביי ווארט
פונקט ווי ער וואלט האבען נעכטען גע-
נעסען א וועטשערע און זיך אויסגעשלא-
פען. קוים דערוואכט די רגע ווען ער
איז שוין מיט אלעס פערטיג געווארען
בין איך ארויס געלאפען צום וואגען
אריינטראגען דעם קרענצעל ביינעל,
נאר אין וועגעל איז שוין קיין ביינעל
ניט געווען, געלם געווארען...

אט אזוי האט מיין איד געהונגערט.

(שלום).

וועט דער הענדלער מוזען מאכען אן
אנדער פרייז אויף דעם, ווען אלע טהו-
ען ווי איהר.

אזוי וואלטען בעדארפט די קונים
אויסלערנען די סטארקיפערס צו זיין
מענשען; די סטארקיפערס האלטענדיג
איין מעסיגען פרייז וואלט אויסגעלע-
רענט די קונים צו זיין מענשען און מיר
וואלטען מיט דער צייט פטור געווארען
פון דעם קלאס מענשען וואס האלט רק
אין איין דינגען זיך.

זאב י.

איהר ענטפער

איהר פרעגט מיך ווען אונזער חתונה
וועט זיין. טא זעצט זיך געפעלינסט
גענגאיבער, נעהמט צונויף אייער גאנץ
ביסעל חכמה וואס איהר פערמאגט און
הערט זיך איין מיט דער גרעסטער
אויפמערקזאמקייט:

איהר שמייכעלט ווען איהר רעדט
פון מיין העלדענטוטה: נו, יא, ווייבער
און העלדענטוטה; ווייבער און גבורה.
עס קלעפט זיך עפעס ניט. אט ווי מען
וואלט וועלען צוזאמענבינדען: מענער
און זויבערקייט; מענער און וואהרהייט.
עס איז קיין פאר ניט. מען דארף האר-
מאניע!

איך האב זעהר ליעב די הארמאניע.
זעה איך א בלויען הימעל, מוז ער זיין
אהן א ברעקיל וואלקענדיל; זעה איך א
לבנה, מוז זי זיין אהן א פנימה'לע; ליעב
איך א קינד, מוז עס זיין אי שעהן, אי
דיין, אי גוט; ליעב איך א מאן, דארף
ער זיין אי שטארק, אי גוט, אי הויך, אי
זויבער און מיט אלע מעלות וואס א
מאן בעזיצט נ י ט.

אזוי בין איך. איך האב ליעב די
הארמאניע. און אט יעצט, ווען אלעס
ביי מיר אויף דעם הארצען איז אויפ-
גערוימט, ווען אלעס ארום מיר שמעקט
מיט יום טוב, ווען אלעס אין מיר זינגט
קדוש און מיין נשמה צאפעלט זיך אזוי
לעבעדיג — אט יעצט וועל איך אויף
צווייען צורייסען מיין הארץ, אז אייך
לאזען א בליק ווארפען אין דער טיע-
פעניש פון מיין נשמה.

איהר, מענער, האט דאך אזוי ליעב
צו וויסען אפטמאל וואס ביי אונז,
פרויען, טהוט זיך אונטער די העמדלעך.
אייך איז דאך אזוי אינטערעסאנט צו
וויסען וואס עס קאכט זיך ביי אונז אין
הארצען און וואס עס שפיגעלט זיך אב
אין אונזער אויג.

מיר זיינען דאך ספינקס פאר אייך.
איהר זייט דאך די אפענהערציגע, די
נאמעטע — נור מיר? וואס זיינען מיר
דען ניט? אכטצעהן נהינום'ס שפיגעלט
זיך אב אין אונזער אויג, נור איהר, זוי-
בערע נשמות, קענט ניט דערגעהן אויף
ריכטיג וואס דיזע נהינום'ס בעדייטען
און איהר מוטשעט זיך נעבעך צו דער-
נעהן א טאלק — זייט איהר דאך גרויס
סע פסיכאלאגען — און קענט ניט...

וויפיעל קענען מיר זיך שוין? באלד
צעהן וואכען. נון, צעהן וואכען. אין די
צעהן וואכען איז מיר געלונגען איהר
זאלט מיך א טויזענד מאל קושען, א
הונדערט מאל ארומגענומען מיין טא-
ליע, א פאר טויזענד מאל זיך ערקלעה-
רען מיר אין ליעבע און מיר שווערען
אז אויסער מיר האט איהר קיינעס ניט
ליעב געהאט.

— עפעס אין מויל נעהמען?

— פאר'ן דאוונען?

— נעהמט מען און מען דאוועגט.

— נאך צו פריה.

— וועט איהר אין וואגען דאוונען.
נעהמט מיט אביסעל וואסער.

— נאר אהן א טליה און תפילין?

— איז ווי זשע וועט זיין?

— ווי זאל זיין? באלד באלד: נאך א
שעה, נאך א שעה וועלען מיר האבען
די קרעטשמע, לאדוואקע. וועלען מיר
האבען אי וואסער אי א קווארט, אי א
טלית און תפילין, וועלען מיר דאוונען,
עסען, טרינקען, איך האף צו גאט אז
מיר וועלען ניט עובר קריאת שמע זיין.

ארום 11 אזיינער זיינען מיר אנגעקו-
מען קיין לאדאווקע. דארט אין קרעטש-
מע האט מיין איד זיך אויפגעזוכט א
טלית און תפילין, געשטעלט זיך דאוו-
נען מיט גרויס כונה, ווארט ביי ווארט
פונקט ווי ער וואלט האבען נעכטען גע-
נעסען א וועטשערע און זיך אויסגעשלא-
פען. קוים דערוואכט די רגע ווען ער
איז שוין מיט אלעס פערטיג געווארען
בין איך ארויס געלאפען צום וואגען
אריינטראגען דעם קרענצעל ביינעל,
נאר אין וועגעל איז שוין קיין ביינעל
ניט געווען, געלם געווארען...

אט אזוי האט מיין איד געהונגערט.

א. עזעל וואס איהר זייט! וואלט איך
נור איין מאל מיין קליין מויל געעפענט,
וואלט איך נור איין מאל א פערהויב
געטהאן פאר אייך דעם פארהאנג פון
מיין הארצען, וואלט איהר דאך אנט-
לאפען ווי פאר פייער פון מיר.

איך שטעל זיך פאר וואס פאר א מי-
נע וואלט איהר געמאכט ווען איך זאג
אייך. מיין ליעבער פאנטאפעל בחור,
זייט ווייסען אז איך בין ניט קיין אלט
מיידעל, ווי איהר האט געמיינט, נור א
יונג ווייבעל, א יונג ווייבעל מיט צוויי
פיצלעך קינדער, געבארען פון צוויי
פערשיעדענע פרעמדע מענער...

כא, כא, כא, א ווייבעל! איהר הערט,
שוטה וואס איהר זייט, א ווייבעל! א
ווייבעל וואס האט געהאט די העזה צו
ליעבען אהן ערלויבניסע...

וואס, איהר זיצט נאך? איהר לויפט
נאר ניט? — די טהיר איז ניט פער-
שלאפען!

ווארט, ווארט נאך א ווייילע, פעטיך
איינער וואס איהר זייט, איך וועל אייך
נאך שעהנערס עפעס זאגען. נור לאמיך
אייך פריהער אוועקשטעלען א גלעזיל
שנאפס. איך בין זיכער אז ס'וועט אייך
ניט גוט ווערען אין איהר קענט נאך ווי
א פלאכטע אנידערפאלען. אייער נשמה
די גרויס מסתם ווי א פאסאליע, קען
זיך ארויסקייקלען פון אייך און איך
וועל נאך האבען אן איבערינע ארבייט
צו בעווייזען אז אויסער די פרויען, ווי
למשל ביי אונזער מאמען שרה'ן, קען
מען אויך ביי א מאן ארויסנעהמען די
נשמה מיט א ווארט...

איזא, הערט, וויפיעל, זאגט איהר,
קענען מיר זיך שוין, באלד צעהן וואכען
שוין צייט שמועסען וועגען חתונה.
צעהן וואכען אול אלע צעהן וואכען
האב איך אנגענומען די מענערשע מע-
טהאדע און האב אייך גענארט.

פרויען, ווייסט איהר דאך מסתם, וועגען
אימער גענארט, אימער פערפיהרט
און אימער בערויבט. א פרוי איז א גנ-
זל! דאס איז שוין א כלל. דאס מאל אב-
ער האב איך אייך נעמאכט פאר'ן גנזל.
די מלאכה פון נא'ען, פערפיהרען און
בערויבען, קענט איהר זיך משער זיין,
האב איך גענומען ניט פון קיין אנדערע
ווי פון אייער געשלעכט, און וואלט איך
א מענער הערט געטראגען, וואלט איך
זי, אלס אנערקענונג אראבגעצויגען
פאר אייך...

יא, מען האט מיך אין ליעבען אזוי
פיעל מאל גענארט דאס איך פערשטעה
שוין באלד ניט ווי קען עס מעגליך זיין,
א מאן מיט א פרוי, זאלען זיין צוויי
שעה צוזאמען און זיך אין די 120 מינוט
ניט נארען קיין 120 מאל.

איך האב אבער אומגעביטען דאס
ריידעל.. כא, כא, איך, די שוואכע פרוי
האב גענומען אזא העלד ווי איהר —
וואס פאר א סייז שיך טראגט איהר? —
און איך האב אייך פערפיהרט.

איך האב אייך ניט איינמאל אריינ-
געשעפטשעט אין אויער: „מיין ליבער,
כליעב אייך!" געליבט מיינט איהר האב
איך אייך? א י י ך ליעבען? כא, כא, כא...
איך האב שעהנערע פון אייך צוטרא-
טען... שטעלט זיך פאר אויף איין מי-
נוט, אז איך ליעב אייך! נון, וואלט איהר
דען אליין ניט געפלאצט פון געלעכטער?

און ווי האט נאר אייך געקענט איינ-
פאלען אויף איין מינוט אז איך, וועמעס
נשמה ווערט ניט ערהויבען און בע-
קומט ניט קיין התפעלות סיידען עס איז
די גאנצע סביבה פול מיט יום טוב, פול
מיט קדושה, אז איך זאל ליעבען אט
אזא נפש, ווי איהר זייט.

אט ווארט... איהר זעהט דאס בילד?
אט דעם האב איך ליעב! איהר זעהט
אויגען, איהר קליין קריכער, איהר
זעהט א קאפ, איהר זעהט א שטערן?
אט דאס האב איך ליעב. נור ליעב!
ווייסט איהר אבער וואס הייסט ליעב?
ליעב איז אז אלע געבליטשען זאלען דיר
זידען און קאכען ווי אין א קעסיל ווען
דו דערזעהסט איהם: דיין גאנצער מוטה
זאל ווי רויך צורונען ווערען, דיין גאנ-
צע קראפט זאל ווי א געבעל פערשווינ-
דען און דו [illegible] קוקען איהם אין די
אויגען [illegible] זיין יעדען פער-
(שלום אויף זייטע 7).